

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. I.**, zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2019, č. j. 10 A 173/2015 - 48,

t a k t o :

Kasační stížnosti se **n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 13. 10. 2015, č. j. MV-100238-5/SO-2015, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3. 6. 2015, č. j. OAM-373-14/ZR-2015, kterým bylo zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a současně byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Městského soudu v Praze, který tuto žalobu výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) nyní podal proti rozsudku městského soudu kasační stížností spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel uvedl, že se nyní nachází ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici MS Praha 4 – Pankrác a s ohledem na jeho dobré hodnocení bude stěžovatel v říjnu podávat žádost o podmíněné propuštění. V případě podmíněného propuštění by poté musel s ohledem na pravomocné rozhodnutí žalované vycestovat z území České republiky. Stěžovatel dále namítá, že by pro něj vycestování do země původu bylo velice obtížné, na území České republiky přicestoval se svou matkou, když mu bylo asi 10 let a trvalý pobyt získal na základě sloučení rodiny. Na území České republiky žijí i další jeho příbuzní z matčiny strany, někteří mají trvalý pobyt a někteří i české občanství. Stěžovatel je korejské národnosti, ale pochází z ostrova Sachalin, který je součástí Ruské federace, Ruskou federaci však od svého příjezdu do České republiky nikdy nenavštívil, není seznámen se základy života v ruské společnosti, taktéž má špatnou znalost ruského jazyka a těžko by se tak zařazoval do ruské společnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud by jeho kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, výkon správního rozhodnutí by pro něj znamenal nepoměrně větší újmu, než by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Jiné osobě by naopak vznikla újma, a to poškozené, které by nemohl splácet přiznanou náhradu škody. Stěžovatel si je vědom svého protiprávního jednání, chybu si uvědomuje a chce ji odčinit, trest si tvrdě odpykal. Zrušení trvalého pobytu a povinnost vycestovat považuje za mnohem horší trest, než k němuž byl odsouzen, pokud bude nucen vycestovat do země, kde nemá s ohledem na absenci jazyka i jakýchkoli sociálních vazeb šanci na přežití.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že přiznání odkladného účinku nepodporuje. Poukázala na to, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nestaví mezi stěžovatele a Českou republiku nepřekonatelnou bariéru. Je mu odebráno jen nejvyšší možné pobytové oprávnění. Stěžovatel si může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně; odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015. č. j. 6 Azs 163/2015 – 47, v němž se mimo jiné uvádí: „*Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve bře obrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.).*“ Nesdílí názor stěžovatele, že by výkon nebo jiné právní následky jejího rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a že to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Poukazuje na to, že stěžovatel může případně usilovat o jiné pobytové tituly a k nucenému vycestování nemusí dojít. Navrhuje, aby odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl.

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně.

[7] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vzhledem k stávajícím poměrům stěžovatele mu bezprostřední újma nehrozí. Stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014 shledán vinným ze spáchání zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník a z přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Za tyto trestné činy byl stěžovatel odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let s dohledem a dále mu byla uložena povinnost nahradit škodu poškozené, z jejíhož vydírání byl shledán vinným. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neplnil podmínky dohledu, byl na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017 povolán k výkonu trestu odnětí svobody na dobu 3 let ve věznici s dozorem. Stěžovatel se tedy dosud nachází ve výkonu trestu a bezprostřední nutnost vycestování a s tím spojená stěžovatelem tvrzená újma mu nehrozí.

[9] Vzhledem k tomu, že nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku, přičemž obě musí být splněny kumulativně, Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele zamítl, aniž by posuzoval rozpor případného přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. října 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu